

Schubertiada

27a edició

Estimaràs la música

Lustig in die Welt hinein
Gegen Wind und Wetter!
Will kein Gott auf Erden sein,
Sind wir selber Götter.

Caiaient anem pel món,
contra vent i tràngol!
Si a la terra no hi ha Déu,
som els déus nosaltres!

Mut!

Franz Schubert | Wilhelm Müller

Diumenge 25 d'agost 2019

Joyce DiDonato, mezzosoprano
David Zobel, piano

Franz Schubert | Winterreise

"Franz Schubert és el gran amor de la meua vida.
L'estudi de la seua obra, com a oient o intèrpret,
representà i representa l'acompliment de tots els meus
ideals i objectius artístics. La humanitat, la modernitat
i la profunditat de les seves expressions musicals el
converteixen per a mi en el més genial de tots els
compositors genials: etern, insondable, inexplicable."

Brigitte Fassbaender

Schubertiada
Vilabertran

Joyce DiDonato, mezzosoprano
David Zobel, piano

Winterreise, de Franz Schubert

Aquest concert s'interpretarà sense pausa.

Diumenge 25 d'agost,
19:30 h

FRANZ SCHUBERT

- 72' Winterreise, D. 911 (1827)
- Gute Nacht
 - Die Wetterfahne
 - Gefrorne Thränen
 - Erstarrung
 - Der Lindenbaum
 - Wasserflut
 - Auf dem Flusse
 - Rückblick
 - Irrlicht
 - Rast
 - Frühlingstraum
 - Einsamkeit
 - Die Post
 - Der greise Kopf
 - Die Krähe
 - Letzte Hoffnung
 - Im Dorfe
 - Der stürmische Morgen
 - Täuschung
 - Der Wegweiser
 - Das Wirtshaus
 - Mut!
 - Die Nebensonnen
 - Der Leiermann

Joyce DiDonato, mezzosoprano

Guanyadora de diversos Grammy i del premi especial Olivier 2018 a l'èxit més destacat en òpera, Joyce DiDonato, nascuda a Kansas, captiva les audiències de tot el món i ha estat proclamada "potser la cantant més convincent de la seva generació" pel New Yorker. Els papers recents de Joyce en òpera inclouen la germana Helen (*Dead Man Walking*) al Teatre Real de Madrid i el Barbican Center de Londres, així com a *Maria Stuarda* al Metropolitan de Nova York, la ROH de Londres i el Liceu de Barcelona. Entre les seves actuacions més recents destaquen recitals amb el Quartet Brentano al Wigmore Hall i amb Antonio Pappano a la ROH. La temporada 2018/19 ha vist el debut de Joyce com a Didon (*Les Troyens*) amb escena a l'Òpera de Viena i com a Agrippina en concert amb Il pomo d'oro al Gran Teatre del Liceu, així com el llançament del seu àlbum "SongPlay" i *Winterreise* en recital.

Joyce DiDonato tornarà al Gran Teatre del Liceu la temporada vinent amb *Semiramide*.

Debuta a la Schubertiada.

David Zobel, piano

El pianista francès David Zobel ha rebut una Beca Fulbright i un Premi Sony ES a l'excel·lència musical. Va obtenir el títol d'acompanyant de la Juilliard School i de preparador de cantants del Conservatori Nacional Superior de Música de París. Exerceix una reeixida carrera com a pianista acompanyant i correpetidor d'òpera a França i la resta d'Europa. Acompanya regularment a cantants en concursos tan importants com el Concurs Internacional de Cant Plácido Domingo, el Concurs Queen Elisabeth i el Concurs Internacional de Cant Hans Gabor Belvedere a Viena. Amb Joyce DiDonato, David Zobel s'ha presentat en alguns dels escenaris de concerts més prestigiosos del món, com el Teatre alla Scala, el Wigmore Hall, el Gran Teatre de Liceu, La Monnaie de Brussel·les i el Teatre dels Camps

Debuta a la Schubertiada.

Schubert Lied a Barcelona

Temporada 2019 - 2020
L'Auditori

Schubertiada

©De-Da Productions

Divendres 8 de novembre 2019, 20:00 h

Katharina Konradi, soprano
Eric Schneider, piano

©Maren Ullrich

Dijous 12 de desembre 2019, 20:00 h

Konstantin Krimmel, baríton
Doriana Tchakarova, piano

©Irene Garmtz

Dijous 27 de febrer 2020, 20:00 h

Natalia Labourdette, soprano
Anastasia Timofeeva, piano

Dijous 2 d'abril 2020, 20:00 h

Sheva Tehoval, soprano
Daniel Heide, piano

Una coproducció amb

L'AUDITORI

D'amor parlà la noia...

Joyce DiDonato, mezzosoprano
(traducció de Sílvia Pujalte Piñán)

L'expressió "obra mestra" apareix sovint a la meva feina. I tot i que la majoria de les obres en les quals participo pertanyen inqüestionablement a aquesta categoria, encara hi ha LES obres mestres: els tresors sagrats de genis sense parangó que han canviat per complet la història d'aquesta forma d'art. *Winterreise* és aquest singular i suprem cim en la cançó.

Malgrat que sempre he estimat molt el gran repertori del recital, mai no se'm va acudir d'abordar aquesta tasca immensa fins fa poc més d'un any, quan Yannick [Nézet-Séguin, director musical del Met] em va venir amb l'atrevida idea de fer el viatge magistral de Schubert. Naturalment, em vaig veure obligada a considerar-ho en detall: "Però realment t'ha d'interpel·lar", va advertir-me. "Has de sentir-te profundament cridada a entrar dins d'aquest món i viure-hi durant un temps".

I no cal dir que m'hi vaig submergir. Completament. I, tanmateix, tot i que m'hi vaig esmerçar, no podia trobar el meu camí cap al món del protagonista, malgrat que el viatge era, irresistible, davant meu. No era una qüestió de gènere: estic acostumada a dur pantalons a l'escenari. En comptes d'això, una pregunta persistent no em deixava de petja: "Però, què passa amb ella?" em demanava el meu cor. En la majoria d'estudis sobre aquest cicle, els autors passen per damunt de la seva implicació amb displicència: "No en sabem gran cosa", diuen els articles, i la discussió es tanca ràpidament.

Potser és per la meva identificació amb Charlotte, el personatge de *Werther* de Massenet, que no em podia treure aquesta qüestió del cap. (Sempre m'he preguntat què li passa quan cau el teló. Cedirà a la seva passió i seguirà Werther en el seu destí, el suïcidi? Tornarà obedientment a la seva vida amb Albert, ordenada, però buida?) Aquesta noia, aquest catalitzador que impulsa el nostre protagonista a fugir de la seva vida, a embarcar-se en el seu pelegrinatge de tristesa i desesperació, probablement coneix la seva marxa. Ha de sentir-ho. I, segurament, es pregunta per ell. Després de tot, ella "parlà d'amor". Què se n'ha fet, de la seva vida? Ha plorat la seva pèrdua? Ha continuat amb l'existència que s'espera d'una noia de la seva condició?

En no trobar resposta a aquesta pregunta persistent en la poesia de Müller, vaig pensar a crear la meva pròpia història: i si ell li va enviar les últimes pàgines del seu diari abans de marxar? Quin panorama dolorós no hauria d'enfrontar si les seves últimes paraules li van arribar com una mena de nota de suïcidi? I si ell volia que ella el comprengués? Que sentís el seu dolor? Que experimentés el seu turment i la seva desesperació? Forçar-la a vagar al seu costat? I què passaria si ella llegís els escrits? Paraula per paraula. Un cop rere l'altre. ("*Ces lettres ... ces lettres*", crida Charlotte.)

Què passa amb el *Viatge d'hivern* quan el sentim a través del cor de qui va ser el desencadenant de tanta desesperació? El supervivent. El qui queda enrere. Com es veu un esdeveniment singular a través dels ulls diferents de dues persones separades, de dues perspectives separades? Les vides que s'han entrellaçat tan estretament no poden separar-se o ignorar-se tan fàcilment.

Potser un tret d'una veritable obra mestra és que es convida a que l'experimentem amb una nova llum.

Què passa amb ella, amb la noia que parlà d'amor? Aquest també pot ser el seu viatge...

Concert Christian Gerhaher

Palau de la Música Catalana

Schubertiada

© Gregor Hohenberg

Dissabte 11 de gener 2020, 18:00 h

Christian Gerhaher, baríton
Gerold Huber, piano

Gustav Mahler

Das Lied von der Erde

n. 2 Die Einsame im Herbst

n. 6 Der Abschied

Fünf Lieder nach Texten von Friedrich Rückert

Blicke mir nicht in die Lieder

Ich atmet' einen Lindenduft

Um Mitternacht

Liebst du um Schönheit

Ich bin der Welt abhanden gekommen

Des Knaben Wunderhorn (selecció)

Revelge

Der Tamboursg'ssell

Wo die schönen Trompeten blasen

Una coproducció amb

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

Palau de la Música Catalana

Temporada 2019–2020

Palau Grans Veus Lied

Benjamin Appl & Kristian Bezuidenhout,
Christian Gerhaher & Gerold Huber,
Lieder de Schubert i Schumann amb Philippe Jaroussky,
Ad una stella amb Sonya Yoncheva

Palau Grans Veus Barroc

Jakub Józef Orłowski & Il Pomo d'Oro,
Vivaldi amb Cecilia Bartoli & Les Musiciens du Prince,
Tresors del Barroc amb Philippe Jaroussky

On la música et transforma

Abonament Palau Grans Veus Lied (4 concerts) a partir de 68 euros.
Abonament Palau Grans Veus Barroc (3 concerts) a partir de 109 euros.
Descomptes per a menors de 35 anys, grups i packs a mida d'entrades.
Consulta tota la programació a www.palaumusica.cat

Més informació: 93 295 72 07 | taquilles@palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Winterreise, de Franz Schubert

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

Wilhelm Müller

Winterreise

Gute Nacht

Fremd bin ich eingezogen,
Fremd zieh' ich wieder aus.
Der Mai war mir gewogen
Mit manchem Blumenstrauß.
Das Mädchen sprach von Liebe,
Die Mutter gar von Eh' -
Nun ist die Welt so trübe,
Der Weg gehüllt in Schnee.

Ich kann zu meiner Reisen
Nicht wählen mit der Zeit:
Muß selbst den Weg mir weisen
In dieser Dunkelheit.
Es zieht ein Mondenschatten
Als mein Gefährte mit,
Und auf den weißen Matten
Such' ich des Wildes Tritt.

Was soll ich länger weilen,
Daß man mich trieb' hinaus?
Laß irre Hunde heulen
Vor ihres Herren Haus!
Die Liebe liebt das Wandern,
Gott hat sie so gemacht -
Von einem zu dem andern -
Fein Liebchen, gute Nacht.

Will dich im Traum nicht stören,
Wär' Schad' um deine Ruh',
Sollst meinen Tritt nicht hören -
Sacht, sacht die Türe zu!
Schreib' im Vorübergehen
An's Tor dir gute Nacht,
Damit du mögest sehen,
An dich hab' ich gedacht.

Viatge d'hivern

Bona nit

Jo, foraster arribava
i foraster me'n vaig.
El maig em beneïa
amb mil ramells gemats.
D'amor parlà la noia,
la mare, de casar;
el món és ara ombrívol,
i el meu camí, nevat.

No puc de la partença
ni menys triar el moment:
em cal trobar la via
endins de la foscor.
L'ombra que em fa la lluna
és l'únic company meu,
i pels blancs prats segueixo
el pas dels cabirols.

Per què esperar a fugir-ne,
que em puguin bandejar?
Que lladrin tots els gossos
davant els seus portals.
L'amor molt més s'estima
—Déu l'ha creat així—,
anar de l'un a l'altre;
bonica, bona nit.

No torbaré el teu somni,
no et vull trencar el repòs.
No em sentiràs els passos,
ja tanco suauement!
T'escric només al barri,
quan surto: "Bona nit",
per tal que puguis veure
com he pensat en tu.

Die Wetterfahne

Der Wind spielt mit der Wetterfahne
Auf meines schönen Liebchens Haus.
Da dacht' ich schon in meinem Wahne,
Sie pfiff' den armen Flüchtling aus.

Er hätt' es eher bemerken sollen,
Des Hauses aufgestecktes Schild,
So hätt' er nimmer suchen wollen
Im Haus ein treues Frauenbild.

Der Wind spielt drinnen mit den Herzen,
Wie auf dem Dach, nur nicht so laut.
Was fragen sie nach meinen Schmerzen?
Ihr Kind ist eine reiche Braut.

Gefrorne Tränen

Gefrorne Tropfen fallen
Von meinen Wangen ab:
Ob es mir denn entgangen,
Daß ich geweinet hab'?

Ei Tränen, meine Tränen,
Und seid ihr gar so lau,
Daß ihr erstarrt zu Eise,
Wie kühler Morgentau?

Und dringt doch aus der Quelle
Der Brust so glühend heiß,
Als wolltet ihr zerschmelzen
Des ganzen Winters Eis.

Erstarrung

Ich such' im Schnee vergebens
Nach ihrer Tritte Spur,
Wo sie an meinem Arme
Durchstrich die grüne Flur.

Ich will den Boden küssen,
Durchdringen Eis und Schnee
Mit meinen heißen Tränen,
Bis ich die Erde seh'.

El penell

El vent amb el penell s'esplaia
a casa de la meva amor,
i jo, en el meu deliri, penso
que xiula al pobre fugitiu.

Abans l'hauria hagut d'entendre,
ell, aquest signe al seu casal!
No hauria així cregut trobar-hi
cap dona de semblant fidel.

El vent juga amb els cors, a dintre,
com al teulat, però amb menys crit.
A ells què els fan les meves penes?
La filla és un molt bon partit.

Llàgrimes glaçades

Les llàgrimes glaçades
em van galtes avall:
¿pot ser, sense adonar-me'n,
que hagi plorat del cert?

Llàgrimes meves, llàgrimes,
¿tan tèbies sou, així,
que esdeveniu glaçades
com al matí el rou fresc?

I amb tot, brolleu calentes
del bullidor del cor
com si volguéssiu fondre
el glaç de tot l'hivern!

Enravenament

En va a la neu hi busco
les traces del seu pas,
quan de braceta anava
amb mi pels prats gemats.

Jo vull besar la terra,
obrir la neu i el glaç
amb els meus plors fogosos,
que es vegi el terror viu.

Wo find' ich eine Blüte,
Wo find' ich grünes Gras?
Die Blumen sind erstorben,
Der Rasen sieht so blaß.

Soll denn kein Angedenken
Ich nehmen mit von hier?
Wenn meine Schmerzen schweigen,
Wer sagt mir dann von ihr?

Mein Herz ist wie erstorben,
Kalt starrt ihr Bild darin:
Schmilzt je das Herz mir wieder,
Fließt auch ihr Bild dahin.

Der Lindenbaum

Am Brunnen vor dem Tore,
Da steht ein Lindenbaum;
Ich träumt' in seinem Schatten
So manchen süßen Traum.

Ich schnitt in seine Rinde
So manches liebe Wort;
Es zog in Freud' und Leide
Zu ihm mich immer fort.

Ich mußst' auch heute wandern
Vorbei in tiefer Nacht,
Da hab' ich noch im Dunkel
Die Augen zugemacht.

Und seine Zweige rauschten,
Als riefen sie mir zu:
Komm her zu mir, Geselle,
Hier findest du deine Ruh'!

Die kalten Winde bliesen
Mir grad' in's Angesicht,
Der Hut flog mir vom Kopfe,
Ich wendete mich nicht.

Nun bin ich manche Stunde
Entfernt von jenem Ort,
Und immer hör' ich's rauschen:
Du fändest Ruhe dort!

On trobaré herba verda,
on trobaré una flor?
Les flors són totes mortes,
l'herbei emmusteit.

D'aquí no haig d'endur-me'n
el més petit record?
Qui em parlarà, doncs, d'ella
quan callin els meus dols?

Dins el meu cor sens vida
hi ha el seu retrat, glaçat;
si mai el cor ve a fondre's,
també ho farà el retrat.

El til·ler

Al pou, davant el porxo,
es dreça un gran til·ler;
hi he fet, a la seva ombra,
molts somnis exquisits.

Hi he inscrit, damunt l'escorça,
moltes raons d'amor.
En dol o en alegria,
tothora l'he buscat.

M'ha convingut passar-hi
avui, de negra nit,
i tot i la tenebra
he hagut de cloure els ulls.

Les branques fressejaven
com si em volguessin dir:
"Vine, company, acosta't,
aquí hi tindràs repòs."

El vent glaçat bufava
de dret contra el meu front,
i el cap em desguarnia
i jo ni m'he girat.

Sóc ara a moltes hores
enllà d'aquell indret,
però jo el sento encara:
"Ençà hi ha el teu repòs."

Wasserflut

Manche Trän' aus meinen Augen
Ist gefallen in den Schnee:
Seine kalten Flocken saugen
Durstig ein das heiÙe Weh.

Wenn die Gräser sprossen wollen,
Weht daher ein lauer Wind,
Und das Eis zerspringt in Schollen,
Und der weiche Schnee zerrinnt.

Schnee, du weißt von meinem Sehnen;
Sag', wohin doch geht dein Lauf?
Folge nach nur meinen Tränen,
Nimmt dich bald das Bächlein auf.

Wirst mit ihm die Stadt durchziehen,
Muntre Straßen ein und aus;
Fühlst du meine Tränen glühen,
Da ist meiner Liebsten Haus.

Auf dem Flusse

Der du so lustig rauschtest,
Du heller, wilder Fluß,
Wie still bist du geworden,
Gibst keinen Scheidegruß.

Mit harter, starrer Rinde
Hast du dich überdeckt,
Liegst kalt und unbeweglich
Im Sande ausgestreckt.

In deine Decke grab' ich
Mit einem spitzen Stein
Den Namen meiner Liebsten
Und Stund' und Tag hinein:

Den Tag des ersten Grußes,
Den Tag, an dem ich ging,
Um Nam' und Zahlen windet
Sich ein zerbrochener Ring.

Mein Herz, in diesem Bache
Erkennst du nun dein Bild?
Ob's unter seiner Rinde
Wohl auch so reiÙend schwillt?

Torrentada

Moltes llàgrimes del rostre
m'han caigut damunt la neu:
tenen set les volves fredes
d'absorbir el meu dol ardent.

Quan rebroti, per fi, l'herba,
bufarà un vent més suau,
i ja el glaç s'obrirà a trossos
i la neu es desfarà.

Neu, que em saps tant la recança,
digues, on et du el corrent?
Just segueix les meves llàgrimes
i el seu curs t'acollirà.

Passaràs amb ell el poble,
pels carrers atrafegats;
si l'ardor sents de les llàgrimes,
casa d'ella hauràs trobat.

Al riu

Tu que joiós brogies,
riu brau i transparent,
que taciturn et tornes
que ja ni dius adéu!

Amb una crosta dura
t'has recobert sencer,
i jeus fredós i immòbil
estès sobre l'areny.

Al teu damunt hi gravo
amb un cantell de roc
el nom de l'estimada
i el dia i el minut.

El dia que ens trobarem
i el que me'n vaig anar.
I al volt de nom i xifres,
un sol anell romput.

Cor meu, en aquesta aigua
no hi veus el teu retrat?
No et bull sota l'escorça
un altre riu brogent?

Rückblick

Es brennt mir unter beiden Sohlen,
Tret' ich auch schon auf Eis und Schnee,
Ich möcht' nicht wieder Atem holen,
Bis ich nicht mehr die Türme seh'.

Hab' mich an jeden Stein gestoßen,
So eilt' ich zu der Stadt hinaus;
Die Krähen warfen Bäll' und Schloßen
Auf meinen Hut von jedem Haus.

Wie anders hast du mich empfangen,
Du Stadt der Unbeständigkeit!
An deinen blanken Fenstern sangen
Die Lerch' und Nachtigall im Streit.

Die runden Lindenbäume blühten,
Die klaren Rinnen rauschten hell,
Und ach, zwei Mädchenaugen glühten! –
Da war's geschehn um dich, Gesell!

Kommt mir der Tag in die Gedanken,
Möcht' ich noch einmal rückwärts sehn,
Möcht' ich zurücke wieder wanken,
Vor ihrem Hause stille stehn.

Irrlicht

In die tiefsten Felsengründe
Lockte mich ein Irrlicht hin:
Wie ich einen Ausgang finde
Liegt nicht schwer mir in dem Sinn.

Bin gewohnt das Irregehen,
'S führt ja jeder Weg zum Ziel:
Unsre Freuden, unsre Leiden,
Alles eines Irrlichts Spiel!

Durch des Bergstroms trockne Rinnen
Wind' ich ruhig mich hinab –
Jeder Strom wird's Meer gewinnen,
Jedes Leiden auch sein Grab.

Mirada enrere

Els peus em cremen a les soles,
i això que petjo neu i glaç!
Però no vull l'alè reprendre
si encara veig torres i murs.

He ensopegat amb cada pedra,
fugint corrents de la ciutat;
les gralles em tiraven miques
de glaç i neu, des dels teulats.

Que diferent tu m'acollies,
ciutat de la infidelitat!
A les finestres hi cantaven,
rivals, alosa i rossinyol.

Florien els til·lers frondosos,
brogien clars els rierols,
i ah, uns ulls de noia resplendien!
Ja estaves ben perdut, amic.

Quan em recordo d'aquell dia,
vull mirar enrere encara un cop
i girar cua, fent tentines,
i restar, mut, al seu portal.

Foc follet

Al més fondo avenc dels cingles
em va atreure un foc follet:
com trobar-ne la sortida
no em turmenta el pensament.

Hi estic fet, a esgarriar-me,
tot camí porta a algun lloc;
tots els nostres goigs i penes
són un joc de foc follet.

Pels reguers de la muntanya
vaig baixant sense neguit;
cada riu al mar acaba,
cada pena, al seu fossar.

Rast

Nun merk' ich erst, wie müd' ich bin,
Da ich zur Ruh' mich lege;
Das Wandern hielt mich munter hin
Auf unwirtbarem Wege.

Die Füße frugen nicht nach Rast,
Es war zu kalt zum Stehen,
Der Rücken fühlte keine Last,
Der Sturm half fort mich wehen.

In eines Köhlers engem Haus
Hab' Obdach ich gefunden;
Doch meine Glieder ruhn nicht aus:
So brennen ihre Wunden.

Auch du, mein Herz, in Kampf und Sturm
So wild und so verwegen,
Fühlst in der Still' erst deinen Wurm
Mit heißem Stich sich regen!

Frühlingstraum

Ich träumte von bunten Blumen,
So wie sie wohl blühen im Mai,
Ich träumte von grünen Wiesen,
Von lustigem Vogelgeschrei.

Und als die Hähne krächten,
Da ward mein Auge wach;
Da war es kalt und finster,
Es schrieen die Raben vom Dach.

Doch an den Fensterscheiben
Wer malte die Blätter da?
Ihr lacht wohl über den Träumer,
Der Blumen im Winter sah?

Ich träumte von Lieb' um Liebe,
Von einer schönen Maid,
Von Herzen und von Küssen,
Von Wonne und Seligkeit.

Und als die Hähne krächten,
Da ward mein Herze wach;
Nun sitz' ich hier alleine
Und denke dem Traume nach.

Repòs

Just ara, en jeure a descansar,
em sento la fatiga;
vagar m'ha sostingut capdret
al camí ral inhòspit.

Els peus no em deien d'aturar,
que el fred no hi convidava;
l'esquena no sentia el pes,
el torb ja m'empenyia.

A l'aixopluc d'un carboner
trobava breu refugi;
però el meu cos no té descans,
li cremen les ferides.

Cor meu, tan aspre i tan audaç
al torb com a la lluita,
és en repòs que et sents fiblar
pel cuc ardent que et corca!

Somni de primavera

He somiat flors virolades
com les que s'obren en ser el maig;
he somiat prats ufanosos,
alegres refilets d'ocells.

I quan els galls cantaven,
se m'han obert els ulls;
tot era fred i ombrívol,
i els corbs xisclaven al teulat.

Qui dibuixava al vidre
aquestes fulles, doncs?
És que us rieu de qui somia,
de qui a l'hivern veu flors?

He somiat amors feliços,
i una noieta ardent,
i besos i manyagues,
i joia i voluptat.

I quan els galls cantaven,
el cor s'ha desvetllat;
i ara repenso el somni,
aquí assegut, tot sol.

Die Augen schließ' ich wieder,
Noch schlägt das Herz so warm.
Wann grünt ihr Blätter am Fenster?
Wann halt' ich mein Liebchen, im Arm?

Einsamkeit

Wie eine trübe Wolke
Durch heitre Lüfte geht,
Wenn in der Tanne Wipfel
Ein mattes Lüftchen weht:

So zieh' ich meine Straße
Dahin mit tragem Fuß,
Durch helles, frohes Leben,
Einsam und ohne Gruß.

Ach, daß die Luft so ruhig!
Ach, daß die Welt so licht!
Als noch die Stürme tobten,
War ich so elend nicht.

Die Post

Von der Straße her ein Posthorn klingt.
Was hat es, daß es so hoch aufspringt,
Mein Herz?

Die Post bringt keinen Brief für dich.
Was drängst du denn so wunderlich,
Mein Herz?

Nun ja, die Post kommt aus der Stadt,
Wo ich ein liebes Liebchen hatt',
Mein Herz!

Willst wohl einmal hinübersehn,
Und fragen, wie es dort mag gehn,
Mein Herz?

Acluco els ulls encara,
el cor em bat molt fort.
Quan prendreu verd, fulles dels vidres?
Quan podré estrènyer el meu amor?

Solitud

Així com un fosc núvol
travessa el cel serè
quan sobre l'aveteda
bufa un lleuger ventet,

així jo vaig fent via
arrossegant els peus
pels goigs tan clars del viure,
sol, sense un trist salut.

Ah, que tranquil és l'aire!
Ah, que esplendent el món!
Al pic de la tempesta
no vaig estar pitjor.

El correu

A fora corna el postilló;
què et fa talment sobresaltar,
cor meu?

No du cap carta per a tu;
què et fa esverar amb tant torbament,
cor meu?

és clar, el correu ve de l'indret
on una amada vaig tenir,
cor meu!

Voldries veure encara el lloc
i demanar com va allà baix,
cor meu?

Der Greise Kopf

Der Reif hat einen weißen Schein
Mir über's Haar gestreuet.
Da glaubt' ich schon ein Greis zu sein,
Und hab' mich sehr gefreuet.

Doch bald ist er hinweggetaut,
Hab' wieder schwarze Haare,
Daß mir's vor meiner Jugend graut –
Wie weit noch bis zur Bahre!

Vom Abendrot zum Morgenlicht
Ward mancher Kopf zum Greise.
Wer glaubt's? Und meiner ward es nicht
Auf dieser ganzen Reise!

Die Krähe

Eine Krähe war mit mir
Aus der Stadt gezogen,
Ist bis heute für und für
Um mein Haupt geflogen.

Krähe, wunderliches Tier,
Willst mich nicht verlassen?
Meinst wohl bald als Beute hier
Meinen Leib zu fassen?

Nun, es wird nicht weit mehr gehn
An dem Wanderstabe.
Krähe, laß mich endlich sehn
Treue bis zum Grabe!

Letzte Hoffnung

Hie und da ist an den Bäumen
Manches bunte Blatt zu sehn,
Und ich bleibe vor den Bäumen
Ofmals in Gedanken stehn.

Schaue nach dem einen Blatte,
Hänge meine Hoffnung dran;
Spielt der Wind mit meinem Blatte,
Zittr' ich, was ich zittern kann.

Cabells blancs

El gebre amb un polsim de blanc
el cap m'enfarinava;
m'he afigurat que era ja vell
i n'he sentit gran joia.

Però aviat s'ha fos el tel
i el cap torna a ser negre,
i, doncs, ser jove em fa estremir:
que lluny que veig la tomba!

Entre el capvespre i el matí,
prou més d'un cap s'emblanca.
I el meu, miracle!, no ho ha fet
en tot aquest viatge.

La gralla

Una gralla em va seguir
en sortir de vila,
i em segueix encara avui,
per damunt rondant-me.

Gralla, gralla, estrany ocell,
no voldràs deixar-me?
Ja deleges el meu cos,
ja en faries presa?

Bah, el bastó de caminant
no em durà ja gaire.
Gralla, sigue'm almenys tu
fidel fins la tomba.

Última esperança

Ben disperses dalt dels arbres,
resten fulles de colors,
i sovint jo em miro els arbres
i m'enfonso en pensaments.

Fixo els ulls en una fulla,
l'esperança hi he posat;
si el vent ve a jugar amb la fulla,
ja tremolo a tot poder.

Ach, und fällt das Blatt zu Boden,
Fällt mit ihm die Hoffnung ab,
Fall' ich selber mit zu Boden,
Wein' auf meiner Hoffnung Grab.

Si la fulla cau a terra,
l'esperança cau també;
jo mateix ja caic a terra,
a plorar en el seu fossar.

Im Dorfe

Es bellen die Hunde, es rasseln die Ketten.
Es schlafen die Menschen in ihren Betten,
Träumen sich manches, was sie nicht haben,
Tun sich im Guten und Argen erlaben;
Und morgen früh ist Alles zerflossen –
Je nun, sie haben ihr Teil genossen,
Und hoffen, was sie noch übrig ließen,
Doch wieder zu finden auf ihren Kissens.

Bellt mich nur fort, ihr wachen Hunde,
Laßt mich nicht ruhn in der Schlummerstunde!
Ich bin zu Ende mit allen Träumen –
Was will ich unter den Schläfern säumen?

Al poble

Lladrunyen els gossos, sonant les cadenes;
la gent ja descansen a les alcoves,
sempre somien el que no tenen,
del bé s'alegren, del mal no es planyen;
i l'endemà ja tot s'evapora.
Amb tot, frúien la part rebuda,
i esperen que allò que encara els falta
a les coixineres podran trobar-ho.

Feu-me fugir, zelosos gossos,
no em deu repòs quan tothom descansa!
Faig creu i ratlla amb tots els somnis.
Jo què haig de fer-hi, amb els que dormen?

Der stürmische Morgen

Wie hat der Sturm zerrissen
Des Himmels graues Kleid!
Die Wolkenfetzen flattern
Umher in mattem Streit.

Und rote Feuerflammen
Ziehn zwischen ihnen hin.
Das nenn' ich einen Morgen
So recht nach meinem Sinn!

Mein Herz sieht an dem Himmel
Gemalt sein eignes Bild –
Es ist nichts als der Winter,
Der Winter kalt und wild.

Matí de tempesta

Com la tempesta esquinça
el gris mantell del cel!
Parracs de núvols breguen
en fatigós combat.

I flamarades roges
despunten entremig.
D'aquest matí en diria
que fa talment per mi!

El cor es veu la imatge
pintada al mig del cel:
hivern, no hi ha altra cosa
que hivern salvatge i fred!

Täuschung

Ein Licht tanzt freundlich vor mir her;
Ich folg' ihm nach die Kreuz und Quer;
Ich folg' ihm gern und seh's ihm an,
Daß es verlockt den Wandersmann.
Ach, wer wie ich so elend ist,
Gibt gern sich hin der bunten List,
Die hinter Eis und Nacht und Graus
Ihm weist ein helles, warmes Haus,
Und eine liebe Seele drin –
Nur Täuschung ist für mich Gewinn!

Der Wegweiser

Was vermeid' ich denn die Wege,
Wo die anderen Wanderer gehn,
Suche mir versteckte Stege
Durch verschneite Felsenhöhn?

Habe ja doch nichts begangen,
Daß ich Menschen sollte scheun –
Welch ein törichtes Verlangen
Treibt mich in die Wüstenein?

Weiser stehen auf den Wegen,
Weisen auf die Städte zu,
Und ich wandre sonder Maßen,
Ohne Ruh', und suche Ruh'.

Einen Weiser seh' ich stehen
Unverrückt vor meinem Blick;
Eine Straße muß ich gehen,
Die noch Keiner ging zurück.

Das Wirtshaus

Auf einen Totenacker
Hat mich mein Weg gebracht.
Allhier will ich einkehren:
Hab' ich bei mir gedacht.

Ihr grünen Totenkränze
Könnt wohl die Zeichen sein,
Die müde Wanderer laden
In's kühle Wirtshaus ein.

Miratge

Una llum dansa davant meu;
jo la segueixo aquí i allà;
hi vaig de grat, tot i saber
que vol distreure el caminant.
Ah, un home malaurat com jo
de grat es lliura a tal parany,
que enllà de glaç i nit i horror
li mostra un càlid aixopluc,
i una ànima amorosa a dins.
Només una il·lusió em fa goig!

El senyal del camí

Per què evito jo les rutes
que fan altres caminants,
i recerco obscures sendes
entre cingles plens de neu?

No he fet pas cap mala cosa
per fugir dels meus semblants.
Quin deler fora de mida
se m'emporta als erms deserts?

Hi ha senyals a les voreres
adreçant a les ciutats;
jo camino encara i sempre,
sens repòs, buscant repòs.

Un senyal se m'alça, immòbil,
a la vista, davant meu.
Haig d'anar per una senda
d'on ningú no ha tornat mai.

L'hostal

M'ha dut a un cementiri,
avui, el meu camí.
Aquí m'hi quedaria,
m'he dit a mi mateix.

Oh funerals corones,
l'anunci deveu ser
que els caminants exhaustos
invita al fresc hostal.

Sind denn in diesem Hause
Die Kammern all' besetzt?
Bin matt zum Niedersinken
Bin tödlich schwer verletzt.

O unbarmherz'ge Schenke,
Doch weisest du mich ab?
Nun weiter denn, nur weiter,
Mein treuer Wanderstab!

Mut!

Fliegt der Schnee mir in's Gesicht,
Schüttl' ich ihn herunter.
Wenn mein Herz im Busen spricht,
Sing' ich hell und munter.

Höre nicht, was es mir sagt,
Habe keine Ohren,
Fühle nicht, was es mir klagt,
Klagen ist für Toren.

Lustig in die Welt hinein
Gegen Wind und Wetter!
Will kein Gott auf Erden sein,
Sind wir selber Götter.

Die Nebensonnen

Drei Sonnen sah ich am Himmel stehn,
Hab' lang' und fest sie angesehen;
Und sie auch standen da so stier,
Als wollten sie nicht weg von mir.
Ach, meine Sonnen seid ihr nicht!
Schaut Andern doch in's Angesicht!
Ja, neulich hatt' ich auch wohl drei:
Nun sind hinab die besten zwei.
Ging' nur die dritt' erst hinterdrein!
Im Dunkeln wird mir wohler sein.

Són totes ocupades,
les cambres d'aquest lloc?
M'esfondra la fatiga,
i estic ferit de mort.

Oh hostal sense clemència,
així em rebutges, doncs?
Anem més lluny encara,
bastó fidel, més lluny.

Coratge!

Si la neu m'assalta el front,
amb la mà l'espolsó.
Si em mormola el cor al pit,
canto amb joia i força.

Jo no sento allò que em diu,
que no tinc orelles;
ni faig cas dels seus laments,
que és de ximples lamentar-se.

Gaiament anem pel món,
contra vent i tràngol!
Si a la terra no hi ha Déu,
som els déus nosaltres!

Els sols falsos

Tres sols vaig veure al mig del cel,
i vaig guaitar-los molt atent;
i ells hi semblaven aturats
com si volguessin restar amb mi.
Ai las, no sou, però, els meus sols!
Gireu a un altre el vostre esguard!
Tenia, sí, tres sols, fa poc;
ja els dos millors s'han post del tot.
Si aquest darrer els pogués seguir!
Més bé estaria en la foscor.

Der Leiermann

Drüben hinter'm Dorfe
Steht ein Leiermann,
Und mit starren Fingern
Dreht er was er kann.

Barfuß auf dem Eise
Wankt er hin und her;
Und sein kleiner Teller
Bleibt ihm immer leer.

Keiner mag ihn hören,
Keiner sieht ihn an;
Und die Hunde knurren
Um den alten Mann.

Und er läßt es gehen
Alles, wie es will,
Dreht, und seine Leier
Steht ihm nimmer still.

Wunderlicher Alter,
Soll ich mit dir gehn?
Willst zu meinen Liedern
Deine Leier drehn?

El violaire

Fora de la vila
hi ha un músic errant
que amb dits insensibles
va sempre sonant.

Pertot fa tentines,
descalç sobre el glaç,
però la bacina
no s'emplena pas.

Ningú no l'escolta
ni el mira un sol cop;
i els gossos li grunyen
en veure'l a prop.

Ell no s'hi amoïna
i deixa fer, rai!
Ell sona que sona,
no s'atura mai.

Bon vell enigmàtic,
faré amb tu el camí?
Quan canti els meus versos,
sonaràs per mi?

Versió en català de Miquel Desclot, poeta

La Schubertiada agraeix a Miquel Desclot la cessió d'aquesta versió inèdita dels poemes de Wilhelm Müller per al concert d'avui.

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 20 al 28 de juny 2020
del 22 al 30 d'agost

HOHENEMS

del 29 d'abril al 3 de maig / del 4 al 7 de juny / 2020
16 juliol / del 1 al 6 d'octubre

Recitals de lied - Recitals de piano - Concerts de cambra - Concert amb orquestra - Converses sobre música - Classes magistrals

Apollon Musagète Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Artemis Quartett, Hila Baggio, Michael Barenboim, Elena Bashkirova, Kristian Bezuidenhout, Simon Bode, Ian Bostridge, Pavol Breslik, Gvantsa Buniatishvili, Khatia Buniatishvili, Renaud Capuçon, Diego Chenna, Cuarteto Casals, Helmut Deutsch, Yulia Deyneka, Julius Drake, Elias String Quartet, Tara Erraught, Till Fellner, Gerald Finley, Julia Fischer, Michi Gaigg, Michael Gees, Josef Gilgenreiner, Matthias Goerne, Patrick Grahl, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Daniel Heide, Gerold Huber, Danjulo Ishizaka, Jerusalem Quartet, Graham Johnson, Christiane Karg, Felix Klieser, Elisabeth Kulman, Eduard Kutrowatz, L'Orfeo Barockorchester, Adam Laloum, Dejan Lazić, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Jan Lisiecki, Felix Löffler, Mandelring Quartett, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Minetti Quartett, Martin Mitterrutzner, Modigliani Quartett, Nils Mönkemeyer, Regula Mühlemann, Daniel Müller-Schott, Pavel Nikl, Daniel Ottensamer, Pavel Haas Quartett, Mauro Peter, Jan Petryka, Francesco Piemontesi, Aaron Pilsan, Alois Posch, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Brenda Rae, Sophie Rennert, Fazil Say, Sir Andrés Schiff, Andrè Schuen, Nabil Shehata, Kian Soltani, Julian Steckel, David Steffens, Camille Thomas, Violeta Urmana, Michael Volle, Anne Sofie von Otter, Manuel Walser, Reiner Wehle, Antje Weithaas, Wiener Klaviertrio, William Youn, Christian Zacharias

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, Villa Rosenthal, Schweizer Straße 1, A-6845 Hohenems
Tel. +43/(0)5576/72091, Fax +43/(0)5576/75450, info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

AGRAÏMENTS

Col·laborador principal _____

Amb el suport de _____

Amb el patrocini de _____

Coproductors _____

Amb l'ajut de _____

Mitjans col·laboradors _____

En col·laboració amb _____

Liederabend · Nord Produccions i Events · Flauta Màgica
Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals _____

Heidelberger Frühling · Schubertiade · Wigmore Hall

PRÒXIMAMENT

Marie Seidler, mezzosoprano
Manuel Walser, baríton
Wolfram Rieger, piano

Hugo Wolf
Spanisches Liederbuch

Dijous 29 d'agost, 21:00 h
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

Katharina Konradi, soprano
Eric Schneider, piano

Lieder de Kurtág, Clara i Robert
Schumann, Debussy, Brahms
i Krenek

Divendres 30 d'agost, 21:00 h
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

Venda d'entrades
www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Organitza

Associació
Franz Schubert
Barcelona

